

ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΕΣ ΜΑΣ

Ἡ κουβέντα, σ' ἓνα φιλικὸ σπίτι, στράφηκε κάποτε στοὺς γείτονες μας τοὺς Τούρκους. Μίλησε κάποιος γιὰ τὸν μικρὸ Τούρκο κουλουρά πουῦχει τὸ στέκι του στὴν ὁδὸ Λήδρας, ἓνας ἄλλος εἶπε γιὰ τὸν περίφημο τούρκικο χαλβὰ ποὺ ἄρχισε νὰ διεισδύει πάλι κι' ἀπ' ἐδῶ.

—Ἐγώ, λέει κάποιος τρίτος, ἔχω 10 τουρκάκια στὴ δουλειά μου.

—Μπά, καὶ πῶς ἔγνε;

Ἡ ἐκπληξή μας εἶναι μόνο ἐκπληξή. Πρὶν δυὸ χρόνια θὰ ἦταν θυμός, πρὶν τρία - τέσσερα κάτι τὸ ἀδιανόητο.

—Νά, ἦρθε μιὰ μέρα ἓνας. Μὲ νοήματα καὶ μὲ λίγες λέξεις ἑλληνικὲς μοῦ γύρευε δουλειά. Καὶ δὲν ἔρχεσαι; τοῦ εἶπα. Ἦρθε τὴν ἐπομένη κι' ἔφερε κι' ἄλλους τρεῖς μαζί του. Ὑστερα ἦρθε κι' ἄλλος, κι' ἄλλος, τώρα ἔχω δέκα.

—Καί, πῶς τὰ πᾶνε; Εἶναι καλοί;

—Δουλευτάδες εἶναι. Δὲν ξέρουν ὅμως τέχνη. Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα εἶναι ἄλλοῦ. Ἡ γλώσσα...

Ἀποδείχτηκε πῶς ὁ ἓνας, ποὺ ἦρθε στὴν ἀρχή, ἤξερε μόνο ἐκεῖνες τὶς πέντε λέξεις. Οἱ ὑπόλοιποι ἑννέα οὔτε μία.

—Πῶς νὰ τοὺς μάθω τὴν τέχνη; Πῶς νὰ τοὺς μιλήσω;...

Δυὸ βήματα ἀπὸ τὰ σπίτια μας, ἓνας δρόμος μᾶς χωρίζει, κάθε πρωτὶ ἀκούμε τὸ χότζα τους καὶ κάθε πρωτὶ ἀκοῦνε τὰ σήμαντρά μας κι' εἶναι ἓνας ἄλλος κόσμος τόσο μακρινὸς ὅσο δὲν εἶναι ἡ Ἀγγλία, ἡ Φιλλανδία, ἡ Αὐστραλία ἂν θές.

Ἐχονται «ἀπ' ἐδῶ» ψωνίζουν, θαυμάζουν τὶς διτρίνες μας, σηκώνουν ψηλὰ τὸ βλέμμα στὶς πολυκατοικίες, φέρνουν καὶ μερικὰ ἐμπορεύματα τους, καταΐφι, γιαούρτι, χουρμάδες στὸν καιρὸ τους. Ἡ ἀπόσταση ὅμως σκάφτηκε βαθεῖα σὰν τὴν τάφρο ποὺ χωρίζει τὶς δυὸ Λευκωσίες, σὰν τὴν «πράσινη γραμμὴ» ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ πράσινη εἶναι.

Στὶς ἄλλες πόλεις, στὴ Λεμεσό ἄς ποῦμε, τὸ χάσμα δὲν εἶναι τέτοιο. Ἐκεῖ θέλεις τὰ συμφέροντα, θέλεις οἱ δεσμοί, ὑπερίσχυσαν. Ἐδῶ ὅμως τὸ νιώθεις. Ἡ νέα γενιά εἶναι «δική μας» καὶ «δική τους». Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος μὲ δυὸ πρόσωπα, ποὺ τὸ ἓνα κοιτάει ἀντίθετα ἀπὸ τ' ἄλλο. Δὲν εἶναι ὁ Κύπριος, εἶναι ὁ Ἕλληνας κι' ὁ Τούρκος. Αὐτὰ τὰ ἔξη χρόνια ποὺ μεσολάβησαν κατάργησαν αἰῶνες κοινῆς ζωῆς. Ἀραγε πόσα θὰ χρειασθοῦν ἀκόμα γιὰ νὰ ἐπανέλθουμε στὸ αἶσθημα τοῦ γείτονα;